

Ένα αυτοβιογραφικό κείμενο της Ελένης Ρέτση

Σήμερα δημοσιεύουμε το πέμπτο μέρος του αυτοβιογραφικού κειμένου της Ελένης Ρέτση που αφορά στην περίοδο 1977-1982. Πρόκειται για ένα προσωπικό κείμενο, που παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον γιατί καταγράφει πτυχές της ελληνικής μεταναστευτικής εμπειρίας στην Αυστραλία. Η ιστορία των Ελλήνων της Αυστραλίας είναι το σύνολο αυτών των άλλοτε καταγεγραμμένων και άλλοτε φυλαγμένων στη μνήμη υποκειμενικών ιστοριών. Η διάσωση αυτής της ιστορίας είναι από τους βασικούς στόχους της εφημερίδας «ο Κόσμος» τα τελευταία χρόνια.

Γ.Δ.

«ΝΑ ΜΗΝ ΕΠΑΝΑΛΗΦΘΕΙ ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ»

Ελένη Ρέτση: Τα Κατά Αυστραλία Πάθη Μου

Μέρος Ε'

Καλύτερα το μάτι παρά το όνομα

Η προσωπική μου οδύσσεια στην ξενιτειά που περιλάμβανε τον σωματικό μου τραυματισμό, το μπλέξιμο με πολύχρονη δικαστική διαδικασία (1977-1978-1987), ιατρικές εξετάσεις, έξοδα από άκαρπες θεραπείες και ανεργία, τιμολογήθηκε στις δέκα χιλιάδες δολάρια! Βλέπετε, ο προσωπικός τους νόμος, με είχε ήδη κατατάξει στην κατηγορία της σιγματισμένης Ελληνίδας λόγω του σκανδάλου που είχε ξεσπάσει με τις συντάξεις το διάστημα 1978-1989. Μάλιστα ο δικηγόρος του Printers Union μου έλεγε: «θέλουμε να επιτύχουμε τη δικαστική διαδικασία γιατί ντρέπομαστε να σε παρουσιάζουμε στο δικαστήριο».

Το πέτυχαν τελικά κρύβοντας την αναφορά του νευροχειρουργού ο οποίος προφορικά μού είχε πει ότι το μυελόγραμμα δεν είχε δείξει τίποτα. Ακόμα και ο δικηγόρος μου δεν πήγε να παραλάβει την αναφορά. Όταν πήγα στο δικαστήριο επί της Μακκούρου στριπ, ο δικηγόρος μου δεν είχε έρθει. Στη θέση του ήταν ένας Barrister, ο οποίος απόρριψε που ο δικηγόρος μου δεν είχε παραλάβει την αναφορά από το γιατρό. Έφτασε και ο δικηγόρος μου καθυστερημένα και δεν είχε την αναφορά. Δικαιολογήθηκε ότι δεν την έστειλε ο γιατρός και με κοίταξε. - Μα εσείς δεν πήγατε να πάρετε από το γιατρό μου, το νευροχειρουργό την αναφορά όπως μου είπε ο ίδιος χθες στις 5 το απόγευμα που μιλήσαμε, του είπα. - Δεν πρόλαβα γιατί ήμουν στο δικαστήριο. Θα πάμε όμως τώρα με τον Barrister να δούμε τον δικαστή και να προσπαθήσουμε να κλείσουμε την υπόθεση σήμερα έξω από το δικαστήριο. Εσείς περιμένετε στην αίθουσα αναμονής και δεν θα αργήσουμε. Μια ώρα αργότερα επέστρεψαν και μου είπαν ότι η ασφάλεια προσφέρει δέκα χιλιάδες δολάρια. «Πρέπει να τα δεχτείς δι-

αφορετικά θα τα χάσεις όλα και θα πληρώσεις ιατρικά και δικαστικά έξοδα». - Το θεωρείται δίκαιο αυτό; τους ρώτησα. Οι πόνοι στη μέση και τα πόδια μου είναι αφόρητοι. - Α, δεν παίρνω εγώ τέτοια ευθύνη, μού απάντησε ο δικηγόρος. Θα πρέπει να μιλήσω με το γιατρό σου, το νευροχειρουργό. Συμφώνησαν και οι δύο και έφυγαν. Επέστρεψαν μια ώρα αργότερα.. - Ο γιατρός λέει να δεχτείς το ποσό γιατί δεν έχεις καμιά σοβαρή πάθηση στη μέση σου. Όταν ξεκαθαρίσει η υπόθεση με ασφάλειες και γιατρούς θα ξεκουραστείς και όλα θα περάσουν. - Μα είστε σίγουρος, ρώτησα απευθυνόμενη στο δικηγόρο και στον Barrister με έκδηλη αμφιβολία στο πρόσωπό μου και στα λόγια μου. - Δεν ξέρουμε, ο γιατρός σου το λέει. - Εσείς τι λέτε; ρώτησα; - Τι μπορούμε να πούμε κυρία Ρέτση; Ο γιατρός σου ξέρει καλύτερα, μου είπε ταυτόχρονα και οι δυο! Και ο δικηγόρος μου έδωσε ένα στυλό να υπογράψω, κοιτάζοντάς με απειλητικά.

Αισθάνθηκα ότι ήμουν ανάμεσα σε γύπες και ότι αν δεν υπέγραφα θα με κατασπάραζαν. Είκοσι μέρες αργότερα επισκέφτηκα τον νευροχειρουργό

που μου είχε κάνει το μυελόγραμμα. - Τελείωσες με τη δίκη, κυρία Ρέτση;

- Η δίκη τελείωσε αλλά οι πόνοι συνεχίζουν γιατρέ. - Έτσι θα μείνεις όλη σου τη ζωή κυρία Ρέτση, μου είπε με σοβαρό ύφος. Με έλουσε κρύος ιδρώτας. Το αίμα πάγωσε στις αρτηρίες της καρδιάς μου, ένιωσα μεγάλη πίεση και φοβήθηκα μην πάθω εγκεφαλικό. Έκανα μεγάλη προσπάθεια να σταθώ στα πόδια μου και να μην κλάψω. - Γιατί γιατρέ δεν μου είπες ότι ο τραυματισμός μου είναι αθεράπευτος;

- Γιατί δεν μπορούσα. Σου συνιστώ να αγοράσεις ορθοπεδικό στρώμα για τη μέση σου. Η φωνή δεν έβγαίνε από το στόμα μου. Τον κοιτούσα χαμένη. Ο γιατρός σηκώθηκε και μου έδειξε την πόρτα. Τα πόδια μου τρέμανε. Βγήκα έξω, σκούπισα τα δάκρυα από τα μάτια μου που με κόπο συγκρατούσα, πλήρωσα τη γραμματέα και έφυγα.

Τέσσερις εβδομάδες αργότερα έβγαίνα από το νοσοκομείο του Μπάνκοτσον μετά από εγχείρηση αφαίρεσης της μήτρας. Ήταν κι αυτό συνέπεια του βάρους που είχα σηκώσει τότε. Ο γυναικολόγος μου, μού το είχε πει

προφορικά γιατί κι αυτός δεν ήθελε μπλεξίματα με την ασφάλεια.

Ήρθε η μέρα που ο δικηγόρος με κάλεσε να μου παραδώσει την επιταγή των \$10.000. Έλειπε. Τον εκπροσωπούσε ένας συνάδελφός του και ένας Έλληνας μεταφραστής που συνεργαζόταν σε παρόμοιες υποθέσεις. Ανέφερα τις αποκαλύψεις του γιατρού. Έπαθε σοκ! Μόλις συνήρθε άρχισε να αραδιάζει φοβέρες.

- Αν δε δεχτείς το ποσό των δέκα χιλιάδων δολαρίων, θα σε τρελάνουν οι ψυχίατροι της ασφάλειας. Δεν θα σου δώσουν περισσότερα και σου συνιστώ να δεχτείς την προσφορά. Δεν θα έχεις δεύτερη ευκαιρία. Μου έδωσε το στυλό. Τον πήρα λέγοντας...

- Με πιέζετε να υπογράψω την κατάδίκη μου. - Δεν έχεις επιλογή κυρία μου. - Έτσι ξοφλήσατε με μένα, είπα και υπέγραψα. Πήγα ξανά στο νευροχειρουργό για τη μέση μου. - Πως είσαι κυρία Ρέτση;

- Δεν έχω δει βελτίωση, γιατρέ. - Καταλαβαίνω γι' αυτό πρέπει να σε εχειρήσω. - Να με εχειρήσεις; Γιατί δεν το είπατε αυτό στο δικηγόρο μου πριν τη δίκη, γιατρέ; - Δεν μπορούσα, στο έχω ξαναπεί. Φοβήθηκα πως ήθελε να με εχειρήσει για να με παραλύσει... Ήξερα ότι δεν εκτιμούσε τους Έλληνες λόγω του σκανδάλου που είχε ξεσπάσει. Θεωρούσε όλους τους μετανάστες ψεύτες και απατεώνες και μιλούσε για αυτούς υποτιμητικά, σε όποια κοινωνική τάξη κι αν ανήκαν. Θεωρούσε υπεύθυνους αυτής της κατάστασης όλους τους Ελληνο-Αυστραλούς και δεν έμπαινε καν στη διαδικασία να σκεφτεί ότι αυτοί που εξαπάτησαν το σύστημα δεν ενεργούσαν μόνοι τους αλλά βοηθήθηκαν από κάποιους Αυστραλούς κατεργάρηδες.

Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη